

Iz 43,25-26 Zapomnětlivý Bůh

1.čtení:

Kázání: Iz 43,25-26: Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu. Připomeň mi to, můžeme se spolu soudit, sám si spočítej, pro co bys mohl být ospravedlněn.

Jaký je ten Bůh, ve kterého věříme? Jak vypadá? Viděli jste ho někdy? Myslím, že ne. Je na několika obrazech, v několika kreslených filmech. A většinou tam má podobu starého muže s dlouhým bílým vousem. Vypadá takhle Bůh? No, nevím. Já ho taky nikdy neviděl. A v Bibli se toho taky moc o jeho vzhledu nepíše. Vlastně se tam píše, že Ho člověk nemůže spatřit. Ani ti slavní lidé, jako byli Mojžíš nebo Eliáš ho nemohli vidět. Takže s vizuální podobou se daleko nedostaneme. Tak jaký je jako Bůh? Jaké má vlastnosti? Je všemocný, vševědoucí a všudypřítomný? A kdoví co ještě vši? Z těchto vlastností jsem měl i na teologii spíš strach nebo srandu. Snad i Vás napadne něco jiného, když se řekne Bůh. Mně asi na prvním místě to, že nás má rád, že je milující. A taky, že je s námi. Že je s tímto světem i s lidmi, že se na nás nevykašlal a nenechal nás nám samotným napospas.

Ale přeci, lidé nekosteloví, pokud nějak přemýšlí o Bohu, i když ne většinou vážně, mají ho zařazeného právě jako toho vševědoucího. Který všechno vidí a hodnotí a zapisuje a pak to spočítá a člověk půjde buď do nebe, nebo do pekla. Je to až k zasmání smutná představa. A je to vina nás křesťanů, že se takhle o Bohu přemýšlí. Snad o něm takto nepřemýšlíte vy. Snad pro Vás Bůh není ten kosmický policajt, před kterým se musí mít člověk na pozoru, aby nešlápl vedle. Proto jsem na dnešní neděli vybral právě ten přečtený oddíl z proroka Izajáše. Bůh sám tam totiž o sobě mluví poněkud překvapivě. Říká tam: **Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu.** Já vím, zní to strašně kostelově, ale zkusme o těch slovech přemýšlet. Bůh říká, že nevzpomene na naše hříchy. Doslova by to mělo být: Nebudu si je pamatovat. Pán Bůh je prostě zapomene. Ten všemocný stvořitel nebe i země najednou něco zapomene. Možná právě spíš jako ten hodný starý pán, který si někde zapomněl brýle. Dobře, to asi ne. Ale určitě spíš tohle, než ten nebeský účetní, který vše zaznamenává a počítá. Napadlo Vás to někdy, že by Bůh mohl něco zapomenout? Mně osobně to zní až pohádkově radostně. Jen si to představte, člověk, i ten věřící, přijde k tomu poslednímu soudu, postaví se před Boha a rázem mu bude tváří v tvář stvořiteli jasné, že ten život nebyl zdaleka jenom plný lásky a odpuštění a všeho toho pěkného, co by člověk tady na zemi měl. A tak ze sebe začne sypat omluvy a prosby za odpuštění. Jak je mu to líto, že byl tehdy takový a že tehdy udělal to špatné a jindy zas neudělal to dobré, když měl. A Pán Bůh se bude jen nechápavě koukat a pak řekne: Cože? Ne, to se nestalo. To si nepamatuju. Už nech těch řečí a vejdi v radost mou.

Víte, dneska je prvního ledna, rok 2012, nový rok. Včera jste možná slavili. Vlastně moc nechápu, co se to na toho silvestra slaví. Jestli to, že už je ten minulý rok za námi, nebo to, že nás čeká ten nový. Když tak mi to můžete někdo po bohoslužbách vysvětlit, proč nám včera musely ty výbuch budit děti a kvůli čemu se teď náš pes tak klepe. Ale přece jenom začal další rok. A je to nějaká možnost k přemýšlení a hodnocení a plánování, co dál. Určitě se v tom minulém roce staly věci, na které nezapomeneme. Dobré i špatné. Jsou věci, na které je třeba nezapomenout. Jsou krásné věci, které se staly a které nám budou dodávat radost a naději. Na které je třeba nezapomenout. A jsou i špatné věci. I v tom minulém roce nám někdo ublížil, podrazil nás, byl nefér. Je na nás, abychom tyhle věci dokázali odpustit. Ale i tak, něco z toho nezapomeneme. I to má svůj význam. A jsou taky věci, které jsme udělali špatně my sami. A ani v těchto věcech nám často není dáno zapomenout. I to má svůj význam. A my křesťané tyhle špatné věci, říkáme jim hříchy, nosíme před Pána Boha. Prosíme ho, aby nám je odpustil. Smíme také věřit, že nám je odpouští. Že nám je dál nepočítá. Zkuste se na chvilku zamyslet, co všechno jste za ten rok před Pána Boha přinesli, aby Vám to odpustil. ... **Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu.** Ne, že bychom si to mohli nějak odčinit, nějak si před Pánem Bohem to odpuštění zasloužit. To nejde. Bůh říká: Já, já sám kvůli sobě. Je to veliký Boží dar, tahle jeho zapomnětlivost. A dárky, ty skutečné dárky, nejdou zasloužit. To neznamena, že by byly zadarmo. To Boží zapominání, není zadarmo. Něco to stálo. Co, to si budeme připomínat za pár měsíců o velikonocích. Jen jsme to nemuseli platit my.

Je nový rok. Je před námi další nový leden, únor, březen, duben. A můžeme do něho, díky Bohu vstoupit neobtěžkaní tím, co se všechno se nám nepovedlo. Pán Bůh si to nepamatuje. My většinou ano. Zkuste si do toho nového roku pro jednou nepřát hlavně to zdravíčko. K čertu se zdravím. To prostě není to nejdůležitější. Zkuste si popřát sílu k odpuštění, moudrost k životu, který bude stát za to. Zkuste si popřát odvahu a sílu k tomu, začít znovu milovat. Jestli nám k tomu Bůh dopřeje i zdraví, bude to pěkné. Ale sebezdravější život je k ničemu, pokud je obtěžkán vinou, k čemu je člověku zdraví, když nedokáže odpouštět a milovat. Tohle jsou věci, ve kterých spočívá život.

V některých církvích je taková tradice, že se na nový rok tahají z košíku takzvané novoroční verše. Někdo vybere z Bible jednotlivé verše a ostatní si je pak losují. Úplně tuhle tradici nemám rád. Ten člověk, nebo ti lidé, kteří ty verše vybírají, tak tam totiž dají většinou ty pěkné, povzbudivé citáty z Bible. Ale aby to bylo fér, dají tam taky pár těch ne úplně povzbudivých. No a pár chudáků se pak celý rok trápí. Já si jednou vytáhl verš: Přestaň dřív, než vypukne spor. Marně jsem přemýšlel, s čím, že to mám přestat. Nebudeme tu nic takového provádět. Místo toho, jestli chcete, přijměte ten dnešní verš jako Boží slib pro každého z vás. **Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu.**

Amen